

CESTA NADĚJE

Přednášky modlitebního týdne 2006

ÚVOD

Říká se, že týdny můžeme žít bez jídla, dny bez vody, vteřiny bez vzduchu, ale ani okamžik bez naděje. Člověk potřebuje k životu naději, která přesahuje naše hranice. Chce žít s vědomím, že Bůh vše řídí. Lidé chtějí vědět, že existuje cesta ze všech pochybností, potíží a překážek, kterým v životě čelí. Chceme, aby na světě bylo něco víc a něco lepšího než bolest, utrpení, starosti a zklamání, které čas od času zakoušíme.

Pokud v životě máme naději, žije se nám lépe a můžeme čelit zítřku. Tato naděje se dá nalézt jenom v Bohu. David vyznává: „A tak jakou mám naději, Panovníku? Moje očekávání se upíná jen k tobě.“ (Ž 39,8) Naděje, která je zakotvena v Bohu, je nadějí, která nás nikdy nezklame. Jako křesťané se můžeme „chlubit nadějí“ (Ř 5,2). Nemusíme se smoutit jako ti, kteří naději nemají (1 Te 4,13). „K naději jsme povoláni“, jsme „spaseni v naději“ a vyzýváni, abychom v ní byli „pevně zakotveni“ (Ef 4,4; Ř 8,24; Žd 6,18). Bible je kniha plná zaslíbení a naděje. Odkazuje nás od toho, co je, k tomu, co bude. Pozvedá náš zrak od dočasného k věčnému. Vede nás od toho, co je kolem nás, k tomu, co je nad námi.

Adventisté sedmého dne jsou po celém světě lidem naděje. Věříme, že milující Bůh, který nás stvořil, se o nás stará. Věříme, že Kristus, který za nás přišel zemřít, byl vzkříšen a vystoupil do Božího nebeského příbytku. Věříme, že Kristus, který v nás žije, brzy přijde, aby nás vzal domů, a my budeme moci být v jeho přítomnosti.

Jsme adventisté. „Očekáváme blažené splnění naděje“ (Tt 2,13), naděje na brzký Ježíšův návrat. Pro nás tato naděje není jen iluze nebo sen. Je to realita. Ježíš přijde – skutečně, slyšitelně, viditelně, dramaticky – aby zvítězil nad zlem.

Jsme adventisté. Tedy ti, kteří čekají na Krista. Už brzy budou starosti, bída a války pryč. Už brzy nebude utrpení, žal a nemoci. Už brzy bude poražena smrt. Ježíš Kristus už brzy přijde.

Až budete číst tyto přednášky modlitebního týdne, dovolu svému srdci, aby se radovalo z naděje, kterou jako adventisté máme. Každá přednáška obsahuje poselství o naději. Bůh nás miluje víc, než si umíme představit. Radujme se v naději.

Mark a. Finley

*Mark Finley
je místopředsdou
Generální konference
Církve adventistů
sedmého dne.*

První sobota

EVA A CESTA NADĚJE

Čas od času přemýšlím, jaký byl život v zahradě Eden předtím, než do ní vstoupil hřích. Biblické vyprávění je stručné, a přesto tak bohaté. Předpokládá dokonalou harmonii, celost a radost v celém stvoření. Eva s Adamem byli velmi zvědaví, a to je motivovalo, aby se procházeli v zahradě a objevovali divy stvoření. Prostředí zahrady Eden bylo ideální pro rozvoj schopností, kterými je Bůh obdařil. Každý den mohli poznávat nové věci, mohli se poznávat s Bohem i mezi sebou navzájem.

Ve vyprávění o Evě a Adamovi je Eva vykreslena jako aktivnější. Adam je naopak vyobrazen jako tichý člověk. Jeho hlas poprvé jasně zazní, až když se setká s Evou v přítomnosti Hospodina (Gn 2,23).

Potřebujeme naději na spasení

Příběh pokračuje tím, že si Eva vyšla na procházku sama (Gn 3,1), a končí tím, že síla je v jednotě. Eva šla po cestě poznání. Hledala uspokojení zvědavosti, kterou jí Bůh dal. Zapojila se do rozhovoru s hadem a dostala se na kritickou křižovatku. Had Evě vykresluje, že za současných okolností v zahradě Eden nemá zajímavou budoucnost, která jí umožní plně rozvinout všechny její schopnosti. Představuje jí její životní cestu jako kruh, který nikam nevede, resp. vede k bezvýznamnosti. Protože Bůh omezuje její rozvoj, stane se její život nudným (verše 3-5).

Eva v této diskusi rozumně argumentuje čestností Boha a rolí, kterou určil jí a jejímu manželovi (verše 2.3). Na jedné straně je spokojená se směrem a cílem své cesty. Na druhé straně začíná přemýšlet o výhodách nové cesty, kterou jí předkládá had. Nepřítel ji pokouší, aby vstoupila na cestu, která jí umožní realizovat své schopnosti bez dotěrné a omezující přítomnosti Stvořitele. Cíl této nové cesty je okouzující – bude jako Bůh (verš 5). Nakonec se rozhodne a udělá první krok – natáhne ruku a jí zakázané ovoce (verš 6). Dělá sice jednoduchý čin, který však bude mít dalekosáhlé následky.

Eva se rozhodla zařídit si svůj život nezávisle na Bohu. Začala zcela nová kapitola jejího života – smutná kapitola. Adam se k ní připojil. Oba sami vstoupili do neznámého. Žel brzy zjistili, že důsledkem jejich rozhodnutí je smrt. Vydali se na cestu směrem k zániku, oddělení od Boha, který je nejen zdrojem života, ale i lásky a pokoje.

Bůh člověka nezavrhuje. Prochází se po zahradě (verš 8). Mluví k nim, aby jim pomohl pochopit vážnost situace a jejich stavu. Bůh jde sám po cestě, kterou určil pro Evu a Adama. Oni ji opustili a vytvořili si svou vlastní cestu. Jejich nová cesta je plná strachu, neštěstí a smrti.

Naděje je Boží dar

Bůh člověka nikdy neodsuzuje. Hledá ho v jeho ztracenosti skrze soud a spasení. Volba, zda tuto nabídku přijme či nikoliv, je však na člověku. Bůh z lásky k lidem nabídl Evě a Adamovi naději (verš 15). Naděje je nejzákladnější potřebou vzbouřeného lidstva. Není to jen zbožné přání nebo vytvořený sen, který se nestane skutečností. Ne! Naděje je budoucnost, kterou pro nás Bůh přichystal. Není výsledkem našich vlastních činů, ale Boží vykupitelské a stvořitelské síly. Bůh nám ji slíbil a my se na Boží slib můžeme spolehnout.

Boží slib – naděje – byl lékem pro zdrcenou Evu s Adamem. Byla to naděje zaštitěná Božími zaslíbeními, která má vždy vliv na přítomnou existenci člověka. Naděje měla u Evy a Adama okamžitý dopad. Uvědomili si velikost svého provinění, začali nenávidět zlo a hřích. Stejně tak i u nás má naděje reálný odraz v naší konkrétní situaci.

Bůh se rozhodl zachránit lidskou svobodu a nedovolil nepříteli, aby člověka úplně zotročil. Naděje předpokládá lidskou svobodu, schopnost vybrat si cestu a její cíl. Bůh postavil Evu a Adama do situace, kdy si znovu mohli zvolit svou budoucnost, svůj konečný cíl. Naděje na budoucnost s Bohem je začala osvobozovat od moci hříchu, která je ovládala.

V příběhu o Evě a Adamovi je důležitý obsah naděje. Není to abstraktní náboženská představa, která předpokládá, že jí člověk porozumí a bude ji zachovávat. Naděje, kterou Bůh nabídl Evě s Adamem, byla „Osobou“. Bůh jim řekl, že „On rozdrtí“ hada, který byl zdrojem nesmyslnosti

a smrti (verš 15). Tato naděje je ztělesněna v „Něm“, potomku ženy, který je současně Božím Synem. Naplnění této naděje není triumfem jedné ideje nad druhými, ale triumfem „Osoby“ nad tím, co ohrožovalo lidství.

Člověk neúprosně směřuje ke smrti. Bůh však na této cestě hříchu a smrti stanovil pro Evu a Adama nádherný cíl. Povede k tomu nejslavnějšímu setkání, k novému cíli, k opětovnému shledání. Pokud bude chtít, může každý člověk místo bezvýznamnosti a smrti směřovat ke shledání s Božím Synem, naší jedinou nadějí. Eva a Adam tuto naději přijali a dovolili Bohu, aby z nich sňal jejich vlastní oděv a oblékl je do toho, který sám připravil (verš 21).

Cesta naděje

Eva začala svou cestu naděje u Boha. Tato cesta vedla přes obtížný terén. Byla provázena pocity viny a osamělosti. Zakoušela bolest, když jeden její syn zabil druhého. Byla svědkem smrti všude kolem sebe. Ale naděje ji nesla. Věděla, že to, čeho je svědkem a co prožívá, nebude konečnou situací v jejím životě. Toužila po tom, co mělo přijít. Naděje ovlivnila její současnou situaci a dala jí novou odvahu uprostřed boje proti zlu. Dala jí svobodu postavit se proti hříchu, možnost odmítnout otroctví nepříteli a vybrat si cestu k Bohu. Těšila se na setkání s Bohem.

Bůh Evě jasně řekl, že naděje, kterou dychtivě očekává, přijde v osobě jednoho z jejích potomků, v jejím dítěti. Můžeme si jenom představovat, jaká očekávání tento slib musel vyvolat. Když byla poprvé těhotná, pravděpodobně byla přesvědčena, že již toto dítě může být naplněním slibu (Gn 4,1). Ale nebylo. Naděje přesahuje frustraci a stále znovu vyhlíží něco lepšího.

Očekávání udržuje naději živou přijetím možnosti, že každý okamžik je otevřený jejímu naplnění. Jednou z nejvážnějších hrozeb, kterým čelíme, je ztráta schopnosti očekávat. Pokud přestaneme očekávat, ztrácíme vědomí důležitosti naší naděje a riskujeme, že budeme pomalu unášeni na cestu smrti. Doufat znamená žít v očekávání, žít s pevným přesvědčením, s jistotou, že na Boží zaslíbení se můžeme spolehnout a že mohou být naplněna v jakýkoliv okamžik, který si Bůh vybere.

Na cestě naděje se k Evě připojilo mnoho jejích potomků. Nevěděla, jak dlouho bude čekat. Boží plán vyžadoval, aby se příchod Božího Syna – ztělesněné naděje – odehrál v konkrétním okamžiku vesmírného konfliktu (Ga 4,4). Zaslíbené dítě se narodilo ženě. Skrze ženu přišel na svět hřích a stejně tak skrze ženu přišel na svět sám Bůh skrze tajemství vtělení a přinesl naději pro celý svět.

Ale cesta naděje pokračuje. My upínáme naši naděje k zakončení dějin světa při druhém příchodu Ježíše Krista. My jsme na cestě naděje stejně jako Eva. Její cestu jsme přijali za vlastní. Je to společná cesta. Po celém světě jde Boží lid stejným směrem, se stejnou vizí a radostí. Všichni jsme na cestě naděje. Společně očekáváme brzké naplnění této naděje. Společně tuto naději sdílíme. Těšíme se na svůj nebeský domov. „Přebývat navždy v domě požehnání, vnést dovnitř duši, tělo a ducha, nikoli temné stopy hříchu a prokletí, ale dokonalou podobu našeho Stvořitele. Během nekonečných věků růst v moudrosti, poznání a svatosti, stále prozkoumávat nové oblasti myšlení, stále nacházet nové divy a novou slávu. Stále růst v možnosti poznání, radosti a lásky a vědět, že mimo nás je tu stále nekonečná radost, láska a moudrost. Takový je cíl, ke kterému se vztahuje křesťanská naděje“ (E. G. Whiteová – Můj život dnes, s. 361).

Otázky k přemýšlení

1. Proč je naděje v životě člověka tak důležitá?
2. Co se míní výrokem „naděje byla Osobou“?
3. Jakým způsobem nám naděje přináší svobodu?

Jan Paulsen

*Jan Paulsen
je předseda
Generální konference
Církve adventistů
sedmého dne
s ústředím v Silver
Springs v Marylandu.*

Neděle

MOJŽÍŠ – POSEL NADĚJE

Mojžíš. Pod tímto jménem se nám vybaví jeden z nejlivnějších a nejmocnějších vůdců, kteří kdy žili. Mojžíš dokázal stmelit skupinu otroků a udělat z nich národ. Začal se skupinou těch, kteří pro faraóna vyráběli cihly, a pomohl jim stát se kultivovanou a mnohotvárnou společností. Úspěšně vedl tyto syny a dcery Abrahama jednou z nejrdrsnějších krajin k hranicím země oplývající mlékem a medem – k zaslíbené zemi.

Mojžíš. Nikdy neměl mít jméno. Narodil se jako otrok v Egyptě a měl být při narození obětován říčnímu bohu. Jeho matka ho tři měsíce skrývala. Když už jej nebyla schopná dále schovávat, položila jej do košíku v rákosí na kraji řeky, kam se občas chodila koupat faraónova dcera.

Mojžíš. Bylo to cizí jméno, které by mu rodiče za normálních okolností nevybrali. Znamenalo „vytahující“ (Ex 2,10). Pokaždé, když Mojžíš slyšel své jméno, připomínalo mu zázrak, kdy byl zachráněn z vody faraónovou dcerou a adoptován do královské rodiny.

Mojžíš. O čtyřicet let později jeho jméno téměř nikdo v jeho lidu neznal – ale to nebylo důležité. Přišel k nim ve jménu někoho jiného – Hospodina, Boha jejich otců, Boha Abrahamova, Boha Izákova a Boha Jákobova (Ex 3,14.15). Mojžíš se stal Božím poslem naděje.

Posel naděje

Když si Mojžíš uvědomil, v jakém podrobení žije jeho lid, chtěl ho osvobodit a vyvést. Šlo o to, aby ho lid podporoval. On jim ukázal svou loajalitu tím, že zabil egyptského dozorce. Mojžíš byl připraven, ale lid ještě ne. „Myslel, že jeho bratří pochopí, že je chce Bůh skrze něho zachránit; ale oni to nepochopili.“ (Sk 7,25) Mojžíš pochopil, jaká je Boží vůle v jeho životě, musel se však ještě naučit znát Boží cestu.

Mojžíš se narodil jako otrok a byl vychován jako princ. Bůh s ním měl velké plány, Mojžíš se však ještě musel 40 let na poušti „učit“. Musel také poznat Boha a navázat s ním vztah. Když

ho Bůh povolává u hořícího keře, Mojžíš váhá. Jeho argumentace, proč toto povolání nemůže přijmout, je pozoruhodně moderní. Nápadně se podobá výmluvám, které bychom použili my. Kdo jsem já, abych udělal, co žádáš? A kromě toho, kdo jsi ty? Proč by mi měli věřit? Nebudu vědět, co říct. (Ex 3,11.13; 4,1.10) A nakonec: Pane, prosím, pošli někoho jiného. (Ex 4,13) Toto vědomí nedostatečnosti v Mojžíšově případě signalizuje, že je připraven být Božím vůdcem, protože ví, že na to ve své síle nestačí. Je dobré si uvědomit, že Mojžíš byl vychován jako egyptský princ – byl vzdělaný v umění, vědě, taktice i diplomacii. Kdyby chtěl, možná by mohl dosáhnout sjednocení ubohé izraelské armády a tím zpochybnit moc Egypta.

Boží plán však byl jiný. Mojžíš sice národ provede, ale Bůh se postará o taktiku. Mojžíš se stal předně Božím poslem, který přinesl varování pro faraóna a Egyptany. Pro Izraelce se stal poslem naděje.

I my jsme dnes poslové naděje pro dnešní svět. Je dobré si povšimnout, jak byl Mojžíš na Bohu závislý. Boží zaslíbení, které slyšel Mojžíš, platí i pro nás: „Já jsem Hospodin. Vyvedu vás z egyptské roboty, vysvobodím vás z vašeho otroctví a vykoupím vás vztaženou paží a velkými soudy. Vezmu si vás za lid a budu vám Bohem. Dovedu vás do země, kterou jsem přisežně slíbil dát Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi.“ (Ex 6,6-8)

Vykoupení a zaslíbená země! Je to stále stejné. Jsou to Boží sliby, které byly řečeny v zahradě Eden po pádu do hříchu, které pomohly dojít izraelskému národu do zaslíbené země, díky nimž přišel na zem Ježíš Kristus a které volají do světa tři andělé ze Zjevení 14. kapitoly. Tyto Boží sliby jsou i naším poselstvím.

Bůh vykoupil izraelský národ. Deset ran, které dopadly na Egypt, demonstruje Boží moc nad bohy Egypta a posiluje víru Izraelců. Přichází předvečer paschy. Izraelci jsou připraveni, sbaleni a čekají „v radostné naději na svobodu“. (E. G. Whiteová – Patriarchové a proroci, s. 279) Jsou připraveni vyrazit na cestu do zaslíbené země. Jejich prvorozené syny chrání před smrtí krev beránka, kterou jsou potřeny veřeje dveří jejich domovů.

Krev beránka dává život. V krvi Božího Beránka nacházíme naději.

Cesta naděje

Konečně svobodni. Izraelští otroci pochodují „jako vítězná armáda“ ven z Egypta (Ex 12,36). Cesta naděje začala. Kráčí k Siónu nebo přinejmenším přímým směrem.

Aby svůj lid Bůh uchránil před bitvou s Pelištejci, vede je do pouště. Cesta bude mít mnoho oklik a bude trvat mnohem déle, než si představovali. Ale Bůh je s nimi. Vidí ho v oblakovém sloupu. Přesto se bojí, když je faraónova armáda zažene do kouta u Rudého moře. V přítomnosti nepřítele lid ztrácí z pohledu Boha a pochybnost naplňuje tábor. Touží po tom, co měli dřív. Jakoby pro ně Boží zaslíbení ztrácela sílu. Nařikají, že je lepší žít jako otroci v Egyptě, než zemřít v poušti. (Ex 14,11.12) Ztrácejí naději.

Mojžíš na toto reptání odpovídá příkazem, aby nic nedělali. „Vydřte a uvidíte, jak vás dnes Hospodin zachrání.“ (Ex 14,13) Naděje není nikde jinde, jen u Boha. Jsem si jistý, že jsme tam byli také. Víím, že já ano. Je to situace, kdy už nemůžeme udělat nic, jen nechat Boha, aby jednal podle své vůle.

Během zázraku přechodu přes Rudé moře jsou Izraelci pokřtěni (1 K 10,2) a tím vysvobozeni ze sevření nepřítele. Už se nemusí bát Egypta. Radují se a oslavují svou svobodu, kterou nabylí v Bohu.

Na hoře Sínaj je národ zformován, jsou odělení kněží a ustanovena smlouva lásky. Bůh vede svůj lid skrze Mojžíše. Chce, aby rozvíjeli vztah mezi ním i mezi sebou navzájem.

Nyní jsou již připraveni pro vstup do zaslíbené země! A právě v tuto chvíli znovu dostávají strach a jejich cesta pouští se prodlužuje o čtyřicet let. Pokaždé, když se objeví nějaké problémy, vzpomínají na Egypt. I my jsme opustili zemi nepřítele a musíme si uvědomit, že cesta nebude vždy snadná. Někdy se nám bude zdát, že to, co jsme opustili, je vlastně tak lákavé. Ale návrat zpět nás vždy znovu uvrhne do otroctví. Před námi je zaslíbená země a Bůh je s námi.

Naděje přináší odpočinek

Mojžíš umírá na dohled od zaslíbené země. Bůh ho pohřbívá na pustém svahu hory Pisgy. Žádný pomník neoznačuje jeho hrob. Žádná sfinga. Žádná pyramida. Vybral si něco lepšího – to, co mu Egypt nemohl nabídnout.

„Mojžíš ochotně vyměnil pozemské pomníky a chválu, požitky, moc a potěšení za odměnu v neviditelném království. Vyměnil to všechno v hotovosti – každický šekel – za vztah s živým Bohem. Byl to ten nejlepší obchod, který mohl někdo udělat. To, co ztratil, by si stejně nemohl nechat, a to co získal, nemohl nikdy ztratit.“ (Charles R. Swindoll, Moses: A Man of Selfless Dedication, s. 366)

Mojžíš sice umírá, ale umírá v naději. Je na seznamu mezi těmi, kdo „chtěli dosáhnout něčeho lepšího, totiž vzkříšení“ (Žd 11,35). A jak se zdá, okusil realitu vzkříšení dřív než kdokoliv jiný (Ju 9, Mt 17,3). My budeme vzkříšeni při druhém příchodu Ježíše Krista. Ale už nyní můžeme mít naději, protože spánek smrti je jen nocí, zatímco my čekáme na úsvit vzkříšení.

Mojžíš dává Izraelcům ve svém závěrečném proslovu píseň – píseň zaslíbení pro budoucnost (Dt 32). Ve Zj 15 je píseň Mojžíše a Beránka – píseň chvály a vítězství. My toužíme po tom, abychom mohli zpívat tuto píseň, protože v té chvíli bude naše naděje naplněna. Až Ježíš přijde podruhé na zem, budeme s ním; a je jedno, zda budeme odpočívat v hrobě nebo budeme naživu. Do té doby však zůstáváme Božími posly naděje na cestě do zaslíbené země.

Otázky k přemýšlení

1. Proč potřebuje Bůh lidi k uskutečňování svých plánů?
2. Čím tě oslovil život a zkušenosti Mojžíše? Můžeš se s ním v něčem ztotožnit?
3. Můžeme se něčemu naučit ze života Mojžíše, co nám pomůže lépe čelit problémům a úskálím v životě – a to jak jednotlivců, tak sborů?

R. Bruce Manner

*Bruce Manner
je kazatelem sboru
na Avondale College
v Cooranbong
v Novém Jižním
Walesu v Austrálii.*

Pondělí

RACHAB PŘIJÍMÁ NADĚJI

V Jerichu bydleli Kenaanci, kteří uctívali jiné bohy a celý jejich životní styl byl hříšný. „Oddali se tomu nejhnusnějšímu a nejzkaženějšímu... Žili jenom proto, aby se rouhali nebesům a znečišťovali zemi.“ (E. G. Whiteová – Patriarchové a proroci, s. 492) Proto Bůh řekl Mojžíšovi: „Ale v městech těchto národů, které ti dává Hospodin, tvůj Bůh, do dědictví, nenecháš naživu naprosto nikoho. Zničíš je jako klaté, Chetejce, Emorejce, Kenaance, Perizejce, Chivejce a Jebusejce.“ (Dt 20, 16, 17) Jericho bylo prvním městem, které měli Izraelci porazit při vstupu do zaslíbené země. Jericho bylo odsouzeno k zániku.

Semínko naděje

V Jerichu žila Rachab, jejíž dům stál u mohutných ochranných hradeb města. Vyráběla barevné tkaniny. V jejím domě byly stohy pláten, které při jejich výrobě rozprostírala na střeše, aby uschly. Byla také prostitutkou. Z tohoto důvodu byla na okraji společnosti, lidé se na ni „dívali spatra“. V jejím životě bylo mnoho beznaděje a zoufalství.

Ale stejně jako ostatní v Jerichu slyšela o tom, jak Bůh Izraele vedl svůj lid, jenž vítězil nad ostatními národy, které potkával na cestě do zaslíbené země. Bylo všeobecně známo, jak před čtyřiceti lety Izraelci prošli Rudým mořem, jaké tresty dopadly na Egypt při vyjití a jak byli nakonec Egypťané poraženi. V celém Jerichu se povíдалo o zázračných činech, které dělal Hospodin (Joz 2, 10). Proto, když se Izraelci objevili jen pár kilometrů od města, začali se obyvatelé Jericha obávat o své životy.

Přesto se odmítli podrobit vládě Boha Izraelců. Strach, který cítila Rachab, byl odlišný. Zprávy o Bohu Izraelců ho vykreslovaly tak, že ho chtěla poznat. Rachab měla strach, zda ji Bůh přijme – takovou, jaká je. Čím více o Bohu slyšela, tím více po něm toužila. Rachab v sobě pěstovala „semínko naděje“.

Touha patřit Bohu se projevila ve chvíli, kdy do města vešli izraelští zvědové. Kdyby je oby-

vatelé Jericha dopadli, pravděpodobně by byli zabiti. Stejný trest by postihl i ty, kteří by jim pomáhali. Přesto je Rachab schovala ve svém domě. Když se zvědové objevili, Rachab je vítala jako životní příležitost naplnit svou touhu – poznat Boha Izraele. Když pak do domu přišli jerišší vojáci, poslala je jinam: „Ano, ti muži ke mně přišli, ale já jsem nevěděla, odkud jsou. Když při setmění zavírali bránu, ti muži odešli. Nevím, kam šli.“ (Joz 2, 4.5) Ukryla zvědy, i když tím zradila svou zemi.

Naděje přišla, zaklepala na její dveře a ta, která žádnou naději neměla, ji následovala.

Mohla zvědy odmítnout. Mohla využít této příležitosti k tomu, aby je udala, a získala si tím přízeň u občanů Jericha. Rachab se rozhodla jinak – stala se informátorem izraelských zvědů: „Padla na nás hrůza před vámi a všichni obyvatelé země propadli před vámi zmatku.“ (Joz 2, 9) Muži a ženy v Jerichu měli strach ze smrti, ztratili odvahu a klid. Na druhé straně dala Rachab odvahu a klid naděje. Naděje ji přiměla přijmout zvědy a tím „hrát o vše“. Naděje ji osvobodila od strachu.

Strom naděje

Rachab se chopila příležitosti, která se jí naskytlá. Uvěřila Boží moci: „Vím, že Hospodin dal zemi vám.“ (Joz 2, 9) Rachab dovolila, aby v ní „semínko naděje“ vyrostlo ve strom víry. Uvěřila v Boha Izraele.

Naděje zaklepala na dveře a ta, která žádnou naději neměla, se jí chopila.

Rachab ukazuje svou víru a naději tím, že naléhá na zvědy, aby jí přísahali při Bohu Izraele a ne při bozích, kterým sloužila celý svůj život. Stejně jako Jákob je nenechala odejít, dokud jí nepožehnali. Naděje ji přiměla, aby chtěla něco neskutečného: „Já jsem zachránila vaše životy, nyní zachráníte vy mě.“ Zvědové jí to slíbili, i když věděli, že Boží příkaz je nikoho v Jerichu neušetřit. Naděje dala Rachab vytrvalost.

Její důvěra ve spasení skrze Boha Izraele se projevila v žádosti, aby byla zachráněna ona i celá její rodina. Věřila, že Bůh Izraele zachrání ty, kteří si zvolí záchranu. Tato naděje jí dala odvahu zachránit i ostatní.

Ovoce naděje

Dříve než zvědové odešli, odměnili Rachab slibem: „Jsme odhodláni za vás zemřít.“ (Joz 2,14) Víra Rachab byla odměněna. Zvědové slíbili, že budou zodpovědni za to, že nikdo z její rodiny nebude zabít. Ale také oni si vymínili poslušné splnění druhé strany dohody.

Rachab radí zvědům, jak se mají vyhnout jerišským vojákům, spouští je na laně po hradební zdi a uvazuje karmínovou šňůru na okno. Současně zve ostatní členy své rodiny do svého domu. Pak všichni trpělivě, ale šťastně očekávají na splnění Božího slibu. Věřím, že pokaždé, když se podívali na karmínovou šňůru v okně, doufali ještě více. Díky naději Rachab i celá její rodina v radosti očekávali.

Naděje zaklepala na její dveře a ta, která neměla žádnou naději, ji následovala, přijala a žila.

Sedm dní Izrael obcházela město. Pak začaly praskat a bortit se hradby města. V tom okamžiku spěchali zvědové vyplnit příkaz Jozua – zachránit Rachab a její rodinu. Jericho bylo poraženo a zničeno. Rachab a její rodina byli přijati Bohem do jeho vyvoleného lidu. Jejich naděje byla odměněna a jejich životy byly zachráněny. „Nevěstka Rachab věřila, a proto přátelsky přijala vyzvědače a nezahynula s nevěřícími.“ (Žd 11,31)

Jako dodatek k předchozímu požehnání byla Rachab cele přijata do rodiny Izraele s právem prodávat se za Izraelce. To ji umístilo do genealogické linie, která nevedla jenom k narození krále Davida, ale také k narození Ježíše – Rachabina Mesiáše. Rachab je uvedena mezi třemi ženami v rodokmenu Ježíše Krista (Mt 1,5,6).

Rachab prošla úžasnou cestou! Naděje ji duchovně vedla z Jericha do Kenaanu, od prostitutky k předkovi Mesiáše, od nepřítele k pravé dceři lidu Izraelského a Božího království. Rachab začala jako prostitutka bez naděje, která se vydala na cestu naděje. Semínko naděje bylo zaseto do jejího srdce a vyrostlo ve velký strom víry. Naděje, kterou přijala, byla odměněna.

Otázky k přemýšlení

1. Kdo z tvých blízkých nebo známých by právě teď potřeboval slyšet příběh o naději?

2. Jsou v Bibli i jiné příběhy o naději v Bohu?
3. Projevuje se nějak v našem životě to, že jsme přijali naději? Je to na nás vidět? Poznají to i lidé okolo nás?

Geoffrey G. Mbwana

*Geoffrey G. Mbwana
pracoval jako
kazatel, učitel
a administrátor.
V současné
době je předsedou
Středovýchodní
africké divize.*

Úterý

DANIEL – OBHÁJCE NADĚJE

V roce 2005 se národní fotbalový tým Ghany – Black Stars – kvalifikoval na mistrovství světa, které již proběhlo v Německu. Hráči tvrdě trénovali, ale prohráli hned svůj první zápas. Nevzdali se však naděje. Věřili, že ačkoliv bitvu prohráli, mohou se nakonec kvalifikovat, pokud budou dále tvrdě trénovat, a tak vyhrát válku.

Kromě toho, že tým tvrdě trénoval, udělal také několik změn – našel si nového trenéra a přeskupil pozice hráčů. Tato kombinace fungovala a do konce turnaje se Ghana kvalifikovala. Black Stars prohráli bitvu na začátku, ale protože byli motivováni nadějí, byli schopni vyhrát válku.

Biblická zpráva o Danielově cestě naděje ukazuje, že bitva může být prohrána, ale přesto je možné vyhrát válku. Podíváme se ze tří perspektiv na to, jak u Daniela fungovala naděje: v situaci, když byl zajat, při každodenním životě v Babyloně a také při očekáváních, která Daniel měl.

Naděje pro prohrané bitvy

V roce 605 př. Kr. babylonský král Nebúkadnesar se svou armádou oblehl a dobyl Jeruzalém

(Da 1,2). Po dobytí města Nebúkadnesar zajal a odvezl do Babylonu judské mladé muže. Odvezl také předměty z Hospodinova chrámu. Pod dohledem vojáků a pobízením konci ostrých kopí se mohlo zajatcům zdát, že je vše ztraceno. Pohané přemohli Boží lid.

Zajatci věděli, že už Mojžíš opakovaně varoval Izraelce, že když nebudou poslouchat Boží přikázání, budou odvedeni do zajetí (Dt 28,36.64; Da 9,5.6). Nyní se to naplnilo. Bůh je nakonec vydal do rukou pohanů. Cítili se poražení, zoufalí, bezmocní a bez odvahy.

Daniel byl jedním ze zajatců. Věřil, že i když je bitva prohraná, není vše ztraceno. Ještě je možné vyhrát válku. Stále je naděje na odpuštění, záchranu a obnovu. Proto začíná Daniel svou knihu ujištěním, že Bůh vše řídí.

Na Daniela doléhalo zoufalství ze situace. Přesto se v této chvíli držel Boha naděje. Připomínal si jeho slova: „Jestliže zhešíte a já vás pošlu do vyhnanství a vy budete činit pokání, smiluji se, odpustím vám a přivedu vás zpět do Jeruzaléma.“ (Lv 26,40-45; 2 Pa 7,13-15)

I nám se někdy může zdát, že je naše situace beznadějná, můžeme se cítit deprimováni. Je zde naděje – Bůh vše řídí, má vše ve svých rukou. Existuje řešení. Naděje podněcuje vytrvalost a schopnost nést utpení. (1 Te 1,3)

Naděje pro každodenní zápasy

Ihned jakmile Daniel dorazil s ostatními zajatci do Babylonu, odehrály se dva incidenty, které nám ukazují, jakou hrála roli naděje v každodenních zápasech otroka v cizí zemi.

Prvním z nich bylo pokušení jíst vše, co bylo na královském stole. Daniel byl s ostatními vybrán, aby byli vzděláváni pro účely království. Proto dostali „každodenní přiděl z královských lahůdek a z vína, které král pil při svých hodech“ (Da 1,5). Samozřejmě mnozí ze zajatců se z vývoje situace radovali. Dokonce mohli jíst pokrm z královského stolu. Daniel však mezi ně nepatřil. „Daniel si předsevzal, že se neposkvrní královskými lahůdkami a vínem, které král pil při svých hodech. Požádal velitele dvořanů, aby se nemusel poskvrňovat.“ (Da 1,8) Uvědomoval si, že Bůh zakázal svému lidu jíst jídla, která předtím

byla obětována božstvům. Věděl, že jeho přesvědčení je správné, a byl ochoten na něm trvat. I když mu bylo změněno jméno, neznamenal to, že zapomene na své kořeny, náboženství, na svého Boha. Navíc udělal zkušenost, že jídlo a pití bezprostředně ovlivňuje schopnost jasně vnímat, odlouvat pokušení a rozlišovat mezi dobrým a zlým. Ocítil se v situaci, kdy byl ve svém přesvědčení téměř sám. Většina mladých mužů – kteří pocházeli ze stejného národa a uctívali stejného Boha – byla spokojena s přepychem, který jim poskytli Babyloňané. Daniel se rozhodl, že bude věrný Bohu. Důvěřoval Bohu, i když si uvědomoval, že ho to může stát život.

Bůh ocenil Danielovu důvěru. Po deseti dnech, kdy Daniel a jeho tři přátelé odmítali jíst jídla z královského stolu, vypadali mnohem lépe než ostatní. Navíc, na konci jejich tříleté výchovy byli nejlepší ze všech, měli desetkrát lepší výsledky.

Druhá situace se udála v době, kdy byl Daniel již nejvyšším správcem. Počítalo se s tím, že se stane „ministrským předsedou“. Jeho kolegové mu záviděli, žárlili na něj. Proto proti němu začali intrikovat. Přesvědčili krále, aby vydal výnos, ve kterém by potvrdil rozkaz, že „každý, kdo by se v údobí třiceti dnů obracel v modlitbě na kteréhokoliv boha nebo člověka kromě krále, ať je vhozen do lví jámy“ (Da 6,7).

A jak se zachoval Daniel? Použil své diplomatické schopnosti nebo politickou pozici a pokusil se ovlivnit krále? Ne. Daniel důvěřoval Bohu, vkládal do něj naději. Podle svého zvyku se stále modlil ke svému Bohu třikrát denně.

Jeho kolegové dosáhli svých cílů – Daniel byl vhozen do lví jámy. Ale jeho naděje byla naplněna, Bůh ho vysvobodil. Bůh je schopen ochránit a posílit ty, kteří v něho doufají. Prorok Izajáš píše: „Nezklamou se ti, kdo skládají svou naději ve mne.“ (Iz 49,23)

Daniel důvěřoval Bohu každý den. Osobně ho znal. Bůh mu pomáhal přestát každodenní boje. Nedovolil, aby byl Daniel zničen.

Kolik času věnujeme my rozhovoru s Bohem? Kolik naslouchání jeho slovu? Aby naděje měla smysl, musí být jejím zdrojem vztah s Bohem. Daniel žil s Bohem. Daniel s Bohem zvítězil. Totéž platí i pro nás. Zvítězíme tehdy, pokud budeme mít naději. Zdrojem této naděje je spojení s Bohem.

Naděje na lepší zítřek

Bůh Daniela zachránil ze lví jámy. Jeho nepřátelé byli odstraněni. Byl povýšen a zastával v Babylonu významné postavení. Přesto zde nebyl doma. Bůh mu ve vidění odhalil své plány se svým lidem. Vložil tím do srdce Daniela a později do srdcí čtenářů jeho knihy naději. Danielovi – a tedy i nám – byla ukázána budoucnost a Boží záměr s lidstvem. Skrze Danielovo proroctví můžeme mít naději na Ježíšovu prostřednickou službu v nebeské svatyni (Da 8,9-14) a jeho druhý příchod.

V Danielových proroctvích jsme povzbuzováni, abychom se drželi naděje – Bůh nakonec zvítězí. Přijdou chvíle, kdy se bude zdát, že zlo má navrch. Ti, kteří budou důvěřovat Bohu, budou pronásledováni. Kniha Daniel je knihou o naději uprostřed konfliktů a pronásledování. Může se zdát, že události ve světě jsou mimo jakoukoliv kontrolu. Kniha Daniel nám odhaluje, že Bůh vše řídí, vede události na zemi k cíli – ustanovení Božího království. Tato naděje je soustředěna na příchod zaslíbeného Mesiáše, kterému Bůh předá věčné království.

Svět, ve kterém žijeme, se může jevit jako chaotický. Máme naději, že to tak není. Bůh pracuje uprostřed chaosu. Naše naděje dojde naplnění.

Otázky k přemýšlení

1. Cítil ses někdy zcela bezmocný a zoufalý? Jak ses s těmito pocity vyrovnával? Jakou pomocí může být v těchto chvílích naděje, že Bůh má vše ve svých rukou?
2. Když prohraješ bitvu, máš tendenci vše vzdát, nebo se dál snažíš vyhrát válku? Jak můžeme přemáhat překážky a řešit duchovní boje?

*Brempong
Owusu-Antwi*

*Brempong
Owusu-Antwi
pracuje na Africké
adventistické
univerzitě v Keni.*

Středa

MARIA A ZPOCHYBNĚNÁ NADĚJE

Byla to prostě jedna mladá žena – nikdo důležitý. Bible Marii představuje bez příkras, zmiňuje pouze její nadcházející sňatek s tesařem Josefem. Nebylo to mnoho, ale možná ani víc nechtěla. Neustálý boj o přežití v drsné kopcovité krajině kolem Nazareta ji neustále zaměstnával nošením vody, péčí o úrodu, přípravou jídla, předením a tkaním.

Každou sobotu chodila do synagogy. Každou sobotu tam slyšela slova, která ji provázela celý týden. Když se četlo ze Zákona, mluvílo se tam o Božím vysvobození vyvoleného lidu. Pokud se četlo z Proroků, texty se dotýkaly budoucího vykoupení a soudu. Někteří učenci spojovali záchranu s příchodem Mesiáše – toho pomazaného – poslaného od Boha. Mnoho lidí v té době přemýšlelo o tom, zda zažijí příchod Mesiáše.

Příchod naděje

Nic nemohlo připravit Marii na zcela nečekané zjevení anděla, který jí přinášel nepředstavitelné poselství od Boha. Její první odpověď byla zmatená. Poselství anděla nedávalo neprovdané paně smysl: „Počneš a porodíš syna.“ Pokračoval a pronášel slova, která byla pro Marii nepředstavitelná: „Bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Bůh mu dá trůn jeho otce Davida... Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“ (L 1,30-33)

Jaké pocity asi Maria prožívala? Bázeň, strach, radost, naděje? Zvládla ze sebe vypravit jen: „Jak se to může stát?“ (verš 34) Nato ji anděl ujistil, že to tak bude.

Mariin rozhovor s andělem je jedinečný bod v lidských dějinách. Bůh zasáhl do Mariina každodenního koloběhu starostí. Bůh vstoupil s Marií do osobního vztahu. I my jsme v životě prožili osobní zkušenosti s Bohem. Bůh rozptýlil mlhu každodenních starostí a dal nám do života nezaměnitelné povolání. Boží povolání se neodmítá.

A jako Maria jsme vděčně – se strachem i důvěrou – odpověděli: „Ano“. Často bez jakékoliv představy, co pro nás bude znamenat to, do čeho se pouštíme.

Jak dítě v těle Marie rostlo, smiřovala se postupně s nevysvětlitelnou zkušeností, kterou měla zažít právě ona. Při návštěvě své těhotné sestřerice Alžběty se divila Boží šokující pozornosti vůči sobě i vůči utiskovaným v jeho lidu. Jásala v chvalozpěvu, protože Bůh přichází svému lidu na pomoc, jak zaslíbil. Mezitím Josef prožíval bolestné pochybnosti. Maria tuto dobu přežila právě díky naději, kterou jí dal anděl. Opakovala a připomínala si jeho slova.

Narození zaslíbeného syna Ježíše překrylo bolest a hanbu nad tím, že musela родit v chlévě. Když Ježíše chovala v náručí, dívala se do jeho tvářičky, prožívala pocity matky. Možná tyto pocity zakrývaly zázraky kolem jeho narození. Maria se často musela zastavit a probírat se svými myšlenkami a zážitky, když hledala, jak rozumět jeho sladkému dětství a zároveň realitě jeho role Syna Božího a věčného Krále (L 2,19).

Určitě ji musely napadat i další nepříjemné myšlenky. Proč se Boží Zachránce a Král narodil na tak nedůstojném místě? Proč Bůh přivedl pastýře a nevýznamné lidi místo představitelů svého lidu? Jak Ježíš rostl, otázek přibývalo. Na jedné straně jí přinášelo radost, že Ježíš byl nadané a veselé dítě. Na druhé straně bojovala s hořkosladkou zkušeností, když ho sledovala, jak se jeho oddanost odklání od ní a Josefa k jeho nebeskému Otci (L 2,46-50). Postupně se tak zocelovala na nevyhnutný bod, kdy Ježíš odešel z domova, aby dokončil úkol, který mu Bůh svěřil.

I když Ježíš doma zůstal třicet nádherných let, nebylo to snadné loučení. Příležitostně ho Maria ještě potkávala, protože nějakou dobu pobýval blízko jezera v Kafarnaum. Často o něm, jeho zázracích a učení kolemjdoucí vyprávěli. Musela být na Ježíše pyšná.

Maria dál dělala svou práci. Přesto jí její syn chyběl. Nikdy si nepředstavovala, že ho bude muset nechat odejít. Zjišťovala, že povolání a slib, který dostala od Boha, nezaručuje bezbolestnou cestu, která by odpovídala jejím představám. Ale ať už se v životě jejího syna dělo cokoliv, Maria se upínala ke slibu anděla.

Ukřižovaná naděje

K Marii se dostávala stále více Ježíšova „zvláštní“ prohlášení. Přicházely zprávy o narůstajících konfliktech jejího syna s náboženskými představiteli. Ježíšova návštěva v Narazetě byla pohromou. Lidé – někteří z nich byli Mariinými vlastními přáteli a příbuznými – ho chtěli shodit ze skály. Když se Maria dozvěděla, že určitá skupina lidí usiluje o jeho smrt, přemýšlela, jak může dokončit své poslání. Když se dozvěděla, že jde do Jeruzaléma, bojovala sama se sebou, aby udržela pod kontrolou vzrůstající paniku.

Maria byla právě v Jeruzalémě na svátku Velikonoc, když se dozvěděla, že byl Ježíš zatčen. Byla bezmocná, mohla se jen modlit a spěchat, aby byla po jeho boku. A když stála na dohled od tří strašlivých křížů, měla pocit, že modlitby ničemu neprospějí. Na tom prostředním poznala svého milovaného syna. Temnota ji přemohla a ona se schoulila pod křížem u jeho proboděných nohou. Hrůza na chvíli pominula, když k ní Ježíš otočil svůj pohled a zvolal: „Ženo, toto je tvůj syn.“ Pak se otočil ke známé postavě nedaleko a řekl: „Zde je tvá matka.“ (J 19,26.27) Zaplavila ji vděčnost za jeho poslední laskavost. Pak se znovu přiblížila dusivá tíha hrůzy. Ježíš vyslovil svá poslední slova, sklonil hlavu a zemřel.

Marii laskaví lidé odvedli od kříže do Jeruzaléma, kde udělali vše pro to, aby se cítila dobře. Ale žádná útěcha nepomáhala. Její syn byl mrtev. V těchto chvílích měla Maria pocit, že bolest v jejím srdci ji pohltil. Život jejího syna, život lásky a nadějí, byl zničen. Pokládala si trýznivé otázky: A co ten věčný Davidův trůn? A co spasení, které Bůh zaslíbil? Selhala? Selhal Bůh? Smrtí jejího syna byly ztraceny i všechny její sny. Zdálo se, že ji kříž postavil před rozhodnutí, aby se vzdala očekávání, že Bůh může ještě něco v jejím životě udělat.

Naděje žije

Asi si ani nemůžeme představit tu zaplavující radost, to vzrušení, které musela Maria cítit, když dospěla k jistotě, že Ježíš – její syn – žije. Smrt jejích snů nebyla smrtí Božích zaslíbení. Všechny otázky a obviňování se rozplynuly. Na

jejich místě se objevil opravdový pokoj, hlubší a tišší, než který kdy znala.

Maria byla u toho, když se apoštolové setkávali a mluvili spolu o Ježíši. Poslouchala jejich příběhy, studovali společně Písmo, modlila se s nimi za moudrost a vedení. Postupně si uvědomovala, že smrt jejího syna neznamena, že by Bůh zklamal a nesplnil své sliby. Bylo to jinak. Ve skutečnosti smrt Ježíše byla konečným vítězstvím, spasením ze smrti samotné. Pak už jí ani zpráva o jeho zmizení v nebeských oblacích nezmátla. Radovala se, že mohl zaujmout své místo po boku svého Otce. Radovala se, že k Ježíši mohou všichni přijít ve víře. Maria sice nevěděla, co přinese budoucnost, ale věřila jeho slibům. On přece slíbil, že s námi stále bude.

Boj, kterým Maria procházela v těch temných dnech, bojuje i každý věřící člověk. Nemusí to být tak velký boj. Co je ale společné, že v těchto chvílích je naděje zpochybněna a zničena. Jako Bůh povolal Marii, tak povolává i nás. Každého na jeho místo ve službě Bohu. A jako Maria, tak i my můžeme prožít chvíle, kdy se nám bude zdát, že cesta, po které nás Bůh vede, nemá žádný smysl.

V těchto chvílích není jiné řešení, než že se vzdáme svých marných snah o vedení našeho života. Kapituluje před naším vzkríšeným Pánem. A on nám dá pravý pokoj i svobodu. Jenom v něm můžeme najít úplné odpuštění a nezměrnou lásku, po které toužíme.

Držme se naděje na Kristovu živou přítomnost. A to i v případě, kdy se nám zdá, že naše odezdání se Kristu nám přináší jen bolest. Držme se naděje na jeho přítomnost. A to i v případě, že se naše služba zdá být zbytečnou a bez úspěchu. Jeho láska nás sevře v náručí. A jednou, až jej uvidíme tváří v tvář, to bude stát zato.

Otázky k přemýšlení

1. Ježíšův první příchod byl předpověděn generace dopředu. Přesto když Mesiáš přišel, tak si ho většina Božího lidu nevěšila. Proč? Nemůže se to stát i nám s jeho druhým příchodem?
2. V čem pro nás může být Maria vzorem? Může být její zkušenost nějakým způsobem podobná té naší?

3. Věřící lidé mohou někdy prožívat zklamání. Mohou jim pomoci při řešení zkušenosti Marie? Jak?

Teresa Reeveová

*Teresa Reeveová
je asistentkou
na katedře Nového
zákona
na Andrewsově
univerzitě.*

Čtvrtek

PAVEL – ZKOUŠENÁ NADĚJE

Chvilí potom, co jsem se vrátila domů, jsem dostala zprávu, že Zuzana zemřela. Byla tak mladá. Tu zprávu jsem nečekala. Zdravotní sestra na oddělení v nemocnici mi řekla, že se všechno odehrálo dříve, než mě mohli zastihnout. „Měla jste vidět, jak šťastně vypadala! Ještě nikdy jsme neviděli umírat nikoho, kdo by se tak moc usmíval!“

Vzpomínky na posledních šest týdnů mi proběhly hlavou ve vteřině. Zuzana byla silná. Nicméně rakovina se v krátkém čase rozšířila po celém jejím těle. Jako zdravotní sestra věděla, že prognóza je špatná. Přesto důvěřovala Bohu a byla ochotná přijmout jakýkoliv plán, který pro ni připravil. Těch posledních pár týdnů jsme spolu vedly mnoho rozhovorů a hodně jsme si telefonovaly. Byla jsem ráda, že nedovolí, aby ji nemoc zlomila. Právě naopak. Zuzana měla neotřesitelnou naději ve vzkríšení. Ve svém beznadějném stavu se stala „signálním ohněm naděje“. Její smrt ukázala, jak nás Boží milost a láska mohou posílit. Měla pokoj s Bohem, který mají všichni, kdo jsou ponořeni do Boží milosti. Protože právě ona nás činí skrze Krista spravedlivými. Pro Zuzanu byly Boží sliby naprostou jistotou.

Obrat k naději

Apoštol Pavel dobře vystihl to, co jako křesťané zakoušíme na tomto světě: „...chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vyлита do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ (Ř 5,3-5)

Pavel věděl, o čem mluví. Jako Saul byl plný víry, vedl „spravedlivý“ život a tvrdě pracoval na svém postavení před Bohem. Byl „Hebrej z Hebrejů; jde-li o zákon – farizeus; jde-li o horlivost – pronásledovatel církve; jde-li o spravedlnost podle zákona ... bez úhony“ (Fp 3,5.6).

Na cestě do Damašku však zažil zkušenost, která obrátila jeho život vzhůru nohama. Saul se setkal s Ježíšem. Sláva, která obklopovala Božího Syna, jej oslepila. Začal věci vnímat jinak. Pochopil, že se musí odevzdat Ježíši Kristu. Uvědomil si, že jedině Kristus ho může osvobodit od zákona hříchu. Jedině Kristus může obnovit jeho život a dát mu nové cíle. Když přemýšlel nad tím, co všechno udělal těm, kteří následovali Krista, byl zoufalý. Když však přemýšlel o Kristu, který byl ukřižován, vstal z mrtvých a dal mu naději na život věčný, nechtěl znát nic „než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného“. (1 K 2,2)

Na cestě do Damašku se Saul změnil v Pavla. Stal se novým člověkem. Zaslých dobrou zprávu – je milovaným a zachráněným Božím dítětem. Když se Ježíš setkává s námi, když se dotýká našich srdcí, všechno se mění. Najednou ve víře chápeme, že Bůh se stal jedním z nás v Ježíši Kristu. Zaplatil za naše hříchy na kříži. A vstal! Ježíš žije! Stejně poznání měl i Pavel. Odevzdal svůj život Kristu a připojil se k věřícím. Ti mu pomáhali a podporovali ho v jeho novém životě. První křesťané posilovali Pavlovu víru. Vyprávěli mu o Kristu a jeho lásce.

Naděje a církve

Pokud nemá naděje selhat, musí mít dobrý základ. Tento princip jsem si silně uvědomila při své práci s ženami, které si přejí vzdát se po porodu svého dítěte. Nestačí jim, že mají místo, kde mohou mluvit o svých problémech, že našly

někoho, komu mohou důvěřovat. Potřebují pevný základ – schopného partnera – který je bude podporovat. Někoho, kdo jim pomůže, někoho, kdo jim dá útočiště, když se cítí nejistě.

Lidé, kteří uvěřili, potřebují ostatní křesťany, aby je podporovali, posilovali a povzbuzovali. Potřebují slyšet jejich zkušenosti. Naděje je obrácena k budoucnosti, ale současně má kořeny v minulosti a přítomnosti. Naděje dozrává skrze zkušenosti. Protože děláme s Bohem zkušenosti, jsme schopni zakusit jeho lásku a poznat jeho péči v našem každodenním životě. Na jeho zaslíbení se vždy můžeme spolehnout.

Pavel to také prožil. Ananiáš přišel na Ježíšův příkaz, aby se o něj staral (Sk 9,10-19). Skrze Ananiáše ukázal Ježíš slabému, trpícímu a slepému Pavlovi, že pro něj má velký úkol (Sk 22,12-16). Skrze Ananiáše dal Bůh Pavlovi novou perspektivu pro jeho život, naplnil ho Duchem svatým a tím ho vybavil pro jeho službu. Pavel chtěl být s Ježíšem. Tento cíl byl základní silou jeho práce. Tato touha mu dávala sílu přenést se přes těžká období. Základem Pavlovy naděje byl Ježíš. Pavel neodmítl jeho povolání, ani když věděl, že bude muset trpět (Sk 9,16). Naopak, o to více se ponořil do Božího slova. Napsal: „...jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli...“ (Fp 3,13).

Pavla známe jako muže, který se uměl radovat, byl plný naděje, snášel utrpení, byl silný, trpělivý, plný moci Ducha svatého. Plně se odevzdal Bohu. V něm založil svou naději: „Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí.“ (Ř 12,12) Pavel k nám promlouvá i po tisíciletích: „utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena“ (Ř 8,18).

Naděje pro dnešek

Jedna milá starší žena mi před chirurgickým zákrokem řekla: „Nebojím se operace. Vložila jsem se do rukou Božích. A já je znám, protože jsem v nich spočívala celý svůj život. Dostanu anestetika a usnu. Až se vzbudím, uvidím buď tvář zdravotní sestry, nebo milovanou tvář svého Spasitele. Jak bych se mohla bát?“

Pavel také znal tuto bezpečnost v Kristu. Jeho cesta naděje skrze tento svět dosáhla svého vrcholu na konci jeho života, když napsal: „Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu. Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřík spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod.“ (1 Tm 4,6-8)

Otázky k přemýšlení

1. Kdo ti ve tvém životě představil Ježíše Krista? Jak tě ovlivnila naděje tohoto člověka?
2. Můžeš popsat proces, kdy jsi pochopil, že před Bohem nezáleží na naší snaze, ale na Kristově spravedlnosti?
3. Jak a čím můžeme představovat naději na věčný život? Může mít tato naděje více podob?

Gabriela Stanglová

*Gabriela Stanglová
je kaplankou
v adventistické
nemocnici
Waldfriede
v Berlíně. V této
nemocnici zakládala
program pro
opuštěné děti.*

Pátek

JAN A ZJEVENÁ NADĚJE

Ten starý muž byl poslední – a byl sám. Bylo mu téměř sto let. Všichni jeho kolegové už zmizeli. Jeho bratr Jakub byl mučedníkem. Zemřel pro svou víru jako první z dvanácti učedníků. Pavel byl sřat, Petra ukřižovali hlavou dolů, Tomáš se ztratil asi někde na Dálném východě, možná v Indii. A ostatní – kdo ví, kam odešli.

Nyní – téměř sedmdesát let po vzkříšení Ježíše Krista – zůstal Jan jediným apoštolem. Byl vyhoštěn na trestanecký ostrov Patmos, nevábný kus sopečné skály, který ležel několik kilometrů od pobřeží Malé Asie v Egejském moři.

Do pracovního tábora byl příliš starý. Přesto tam musel být. Ani Římané, kteří trestance hlídali, nečekali od tak starého muže nějakou práci. Prostě ho zanechali jeho vzpomínkám a myšlenkám.

A Jan si pamatoval dobře. Vzpomínal, jak on a Ondřej poprvé naslouchali kázání Jana Křtitele o příchodu Vykupitele. Jak se hned na počátku připojili k Ježíši. Později přijal spolu se svým bratrem Jakubem, Petrem a Ondřejem pozvání k učednictví, to když je Ježíš znovu zavola, aby opustili svoje sítě a lovili lidi.

Možná s lítostí vzpomínal na svou netrpělivost, když se mu zdálo, že se Ježíšovo království buduje velmi pomalu. Měl pocit, že by měl Ježíš své království zřídit co nejdříve. Byl tehdy připraven překonávat všechny překážky, přemoci každého nepřítele. Vzpomínal i na to, že byl někdy impulzivní. Třeba když kritizoval člověka, který dělal ve jménu Ježíše zázraky, a přitom nepatřil ke skupině učedníků (L 9,49). Nebo když navrhol, aby Ježíš seslal oheň na město, které ho odmítlo přijmout (verše 52-56). Vzpomínal také, jak jim s bratrem jejich matka poradila, aby požádali Ježíše o nejlepší místa v jeho království. Když pak za Ježíšem přišli s tímto návrhem, byli zmateni z jeho odpovědi.

Ježíšovo království však nepřišlo. Dokonce i modlitba, kterou se s nimi Ježíš modlil: „Přijď tvé království“, zůstávala stále nevyslyšena. Když se Jan díval na pusté moře, bylo mu smutno a kladl si otázky. Opravdu je to, co se děje, Boží vůle? Proč jsem zde ve vyhnanství? Proč nemohu na pevnině sloužit církvi?

Pod vlivem Ježíše se Jan změnil – byl zkrocen, zjemněn. Vždy připravený válečník se stal ochotným pastorem, který miloval Boží lid. Janovi asi nejvíc ve vyhnanství vadilo, že je oddělen od církve. Jak toužil kázat, učit, povzbuzovat, navštěvovat, křtít, zakládat a posilovat sbory! Žel to nešlo – on byl ve vyhnanství na ostrově Patmos a sbory byly daleko za mořem. Byl úplně sám...

Jan si v těchto chvílích připomínal sliby, které Ježíš dal: „...opět přijdu a vezmu vás k sobě,

abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,3) „I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. (J 16,22)

Realita však byla taková, že se Ježíš nevracel. Jan prožíval jeden osamělý den za druhým. Nikdo za ním nepřišel, nikdo mu nenapsal, nikdo ho nenavštívil.

A pak se to jednoho dne stalo: Ježíš přišel. Bylo to v sobotu, Jan rozjímal a modlil se. Uvažoval o zaslíbeném dni Páně, o naději, že všechny dobré věci jednou budou obnoveny. „Ocitl jsem se ve vytržení ducha v den Páně, a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Co vidíš, napiš do knihy a pošli sedmi církvím...““ (Zj 1,10.11)

Ježíš dodržel svůj slib! Vrátil se! Vyslyšel Janovo osamělé volání. Pusté ostrovní vězení se najednou proměnilo v ráj – vždyť tam byl přítomen Ježíš. V jeho přítomnosti Jan zapomněl na všechny zkoušky a trápení, které prožíval. A Ježíš přinesl dobrou zprávu. Nejenom pro Jana, ale pro Boží lid po celém světě. Ježíš Janovi ukázal podivuhodné pravdy a pověřil ho, aby je zapsal a poslal církvím. Byla to dobrá zpráva – evangelium. Byla to zpráva o jeho příchodu.

Nevíme, jak dlouho Ježíš zůstal s Janem tu sobotu na ostrově Patmos. Nevíme ani, zda poselství, které Jan dostal, bylo v jednom vidění, nebo jich bylo víc. Víme ale, že Jan vzal pero a začal zapisovat Ježíšovu zprávu pro Boží lid. Psal o dramatickém bodu velkého sporu, kdy byl satan a démoni přemoženi Ježíšem. Musel však popsat i temnou budoucnost, kdy se šelmy a démoni spojí, aby porazili dobro na zemi. Psal ale také o tom, že v každé době bude Boží lid, který bude očekávat Ježíšův návrat. Ježíš se znovu vrátí. Král králů! Pán pánů! Stvořitel, Vykupitel, Obnovovatel, Přítel!

Potom jednoho dne vidění skončilo. Už nebylo co napsat. Jan dokončil svou práci – všechno, co měl předat, to předal. Varování pro svět bylo dokončeno.

Vrcholem vidění je triumf Boží lásky. Útok zla bude přemožen. Kristus nad zlem zvítězí. Ve vesmíru opět zavládne harmonie. Bůh a lidstvo budou opět sjednoceni. Naděje bude naplněna, štěstí bude skutečné. „A nebude tam nic prokla-

tého. Bude tam trůn Boží a Beránkův; jeho služebníci mu budou sloužit, budou hledět na jeho tvář a na čele ponosou jeho jméno. Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků.“ (Zj 22,3-5) Jen si to představme: už nebude žádný hřích, žádná starost, žádná smrt, bolest, slzy nebo loučení.

„He, přijdu brzo, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal. Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec... Já, Ježíš, posílám svého posla, aby vám to dosvědčil po všech církvích. Já jsem potomek z rodu Davidova, jasná hvězda jitřní.“ (verše 12-16)

Závěr tohoto poselství je krásným dialogem mezi Ježíšem a jeho následovníky: „Ano, přijdu brzo.“ „Amen, přijď, Pane Ježíši!“ (verš 20). Je dobré si povšimnout, že následuje ještě poslední věta. Kniha nekončí výkřikem osamělého srdce – „Amen, přijď, Pane Ježíši!“ Kniha končí větou, která odkazuje ke všem lidem – na různých místech, v různých dobách. Osamělý apoštol Jan, kterého obnovila Ježíšova osobní návštěva v jeho vyhnanství, nám všem nabízí naději na cestu: „Milost Pána Ježíše se všemi.“ (verš 21)

Otázky pro zamyšlení

1. Pokud jsme osamělí nebo v problémech, jak nám může pomoci Janova zkušenost?
2. Čím nám může pomoci kniha Zjevení, když se nám zdá, že zlo vítězí?
3. Znáš někoho, kdo potřebuje slyšet o naději, která je obsažena v knize Zjevení?

Jim Cress

*Jim Cress
je tajemníkem
kazatelského
oddělení
na Generální
konferenci.*

Druhá sobota

JEŽÍŠ JE NAŠÍ ŽIVOU NADĚJÍ

„Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,14-16)

Když děti Izraele procházely divočinou Kenaanu, často reptaly a stěžovaly si, a tak na sebe přivedly Boží soudy. Jako trest je ohrožovali jedovatí hadi. Koho uštkli, ten zemřel. Do tábora však přišel posel se zprávou, že existuje lék. Byl vztyčen bronzový had a ti, kdo se na něj podívali, byli uzdraveni.

I když o tomto řešení někteří z nemocných a umírajících věděli, poselství nepřijali. V táboře bylo tu a tam slyšet slova: „Je nemožné, abych byl uzdraven, protože jsem v tak hrozném stavu. Je možné, že ti, kteří na tom nejsou tak špatně jako já, budou žít, když se na bronzového hada podívají.“

Jiní si mysleli, že mají svůj vlastní lék, který může vyléčit jedovaté hadí kousnutí. Ale jenom ti, kteří přijali poselství a podívali se na bronzového hada, byli uzdraveni. Tento had představoval Krista...

Člověk je otráven hříchem. Avšak padlému lidstvu byl dán lék v Beránku Božím, který snímá hříchy světa. Každá naděje na spasení bez Krista je marmou nadějí. Našeho Spasitele nemůžeme zneuctít víc, než když pochybujeme o tom, že nás zachrání. Ať už bylo v našem životě jakékoli přestoupení zákona, jakkoliv velký hřích, je tu někdo, kdo je schopen zachránit všechny, kteří přicházejí skrze něj k Bohu.

Ježíš je lékem na hřích. Lidská inteligence nemůže nalézt cestu spásy. Můžeme být bohatí, ale to naší duši neposkytne výkupné z hříchu. Spasení je Boží dar skrze Krista: „...aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.“ (J 3,14-15)

Formální víra nestačí

Je nedostatečné věřit jen formálně. Musíme mít víru, která si přivlastní oživující sílu. Pokud nemáme jednoduchou, živou víru v Krista, mno-

hé ztrácíme. Měli bychom být schopni říci: „On je můj Spasitel. Zemřel za mě. Dívám se na něj jako na mého jediného Spasitele.“ Díváme se na Krista v každé chvíli? Měli bychom ho ve všem považovat za náš příklad. To je víra...

Našeho Boha a Pána uctíváme tím, že v něj vkládáme tichou důvěru. Pokud nevěříme poselství, které nám poslal, budeme ve stejné pozici jako Izraelci, kteří byli poštipáni jedovatými hady a nevyužili nabídky na záchranu. Pokud přijmeme poselství lásky, které k nám přišlo jako pozvání a pokárání, zachováme si život a naše duše budou uzdraveny.

Neměli bychom se spokojit s ničím menším než s blízkým spojením s Kristem. On nám nabízí svobodu a spasení. Toto Boží zaslíbení je nutné uchopit živou vírou. Pokud ale věříme jen částečně, pokud neukazujeme v naší zkušenosti moc živé víry, která se projevuje láskou a očisťuje naše duše, pak nenaplníme očekávání našeho Boha a Pána. Ježíš říká, že bez něj nemůžeme činit nic. Pokud ale on přebývá v nás a my v něm, můžeme vše dělat skrze sílu jeho moci. Měli bychom mu důvěřovat jako dítě důvěřuje svým rodičům. Měli bychom znát pravdu takovou, jaká je v Ježíši.

Příkladem nám může být postižená žena, která se prodrala davem, aby se mohla dotknout jeho šatů. Nešlo o běžný dotek, protože z Krista vyšla síla a uzdravila ji. Ačkoliv dav se tlačil a těsnil kolem Spasitele, on poznal dotek víry. Otočil se a zeptal: „Kdo se mě to dotkl? ...Když žena viděla, že se to neutají, přišla chvějíc se, padla mu k nohám a přede všemi lidmi vypověděla, proč se ho dotkla a jak hned byla uzdravena. On jí řekl: ‚Dcero, tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji.‘“ (L 8,47.48)

(Signs of the Times, 10. března 1890)

Ježíš přinesl naději těm, kteří již žádnou neměli

Křesťan nemá žít jen pro svůj nynější život. Máme se dívat na Ježíše, který skrze ostudnou smrt vytvořil cestu pro náš únik. Máme-li mít život věčný, musíme se držet naděje, která je nám představena v evangeliu. Měli bychom se ptát sami sebe: Kolik jsem ochoten obětovat pro

pravdu? Dříve než si odpovíš na tuto otázku, nasměrovala bych tě k životu a oběti Ježíše. Když uvidíš toho, kterého i tvé hříchy probodly, jak je vyvýšen na kříži, budeš kajičně ležet u jeho nohou. Když si uvědomíme, jak mnoho stálo naše spasení, můžeme si být jisti, že věčný život je jedinečný...

Přijde však satan a pokusí se nás mnoha způsoby dostat pryč od Krista. Prvním pokusem bude, že ti řekne, jak jsi sám o sobě dobrý. Nepotřebuješ změnu. Bude tvrdit, že jsi v životě udělal jen několik chyb. Ty jsi ale vyvážil dobrem, které jsi vykonal. Pokud však člověk bude žít podle satanových pravidel, jeho život bude bezcenný. Stačí jeden hřích, kterého nelitujeme a nebeské brány se před námi mohou zavřít. Nemůžeme být spaseni, když na sobě budeme mít jen jedinou skvrnku hříchu. I kvůli ní Ježíš přišel zemřít na kříži. Tvoji jedinou nadějí je dívat se na Krista a žít. On přišel, aby zachránil ty, kteří k němu přicházejí. Zvedne nás z naší hanby a ponížení, do kterého jsme spadli díky hříchu.

(Signs of the Times, 17. března 1890)

Ježíš je naším prostředníkem

Když se díváme ke kříži, vidíme lásku, která nemá obdoby. Když vírou uchopíme význam této oběti, uvidíme sami sebe jako hříšníky odsouzené zákonem. Tak vypadá pokání. Když přijdeme s pokorným srdcem, nalezneme slitování. Ježíš Kristus je naším zástupcem, který bez přestání stojí u oltáře a nabízí oběť za hříchy světa. Je služebníkem pravého svatostánku.

Obřady svatostánku, které měl izraelský národ, už nemají žádnou hodnotu. Smíření, které bylo vykonáváno každý den a jednou za rok, již není potřeba. Ježíš slouží v přítomnosti Boha, nabízí svou prolitou krev, jako tomu bylo při zabití beránka. Ježíš zpřítomňuje oběť za každé porušení zákona a každou chybu hříšníka.

Kristus, náš prostředník, a Duch svatý se stále přimlouvají ve prospěch člověka. Duch za nás však neprosí jako Kristus, který předkládá svou prolitou krev. Duch pracuje na našich srdcích, vede nás k modlitbě a lítosti, chvále a díkůvzdání. Vděčnost, kterou cítíme, je výsledkem působení Ducha svatého.

Bohoslužby, modlitby, chvála, kajičné vyznání hříčů stoupá od pravých věřících jako kadidlo do nebeské svatyně. Ale protože procházejí hříšnými lidmi, jsou tak znečištěné, že pokud nejsou očištěny krví, nikdy nemohou mít pro Boha hodnotu. Nejsou pro Boha přijatelné, dokud je Přímlovce, který je na pravici Boží, nepřinese a neočistí svou spravedlností. Všechno kadidlo z pozemských svatostánků musí být zvlhčeno očišťujícími kapkami Kristovy krve. On drží před Otcem kadidelnici svých vlastních zásluh, ve které není ani stín pozemské zkaženosti. On do své kadidelnice shromažďuje modlitby, chvály a vyznání svého lidu a k tomu přidává svou vlastní neposkvřenou spravedlnost. Potom, provoněné zásluhami Kristova odčinění hříchu, kadidlo vystupuje před Boha cele a úplně přijatelné.

(Selected Messages, kniha 1, str. 343-344)

Satan se snaží vklínit mezi nás a Krista. My ho však musíme zahnat zpět tím, že budeme mluvit o své víře a vyzdvihovali Ježíše, který nás spasil. Cožpak není naším úkolem jít kupředu bez zdržování? Cožpak nemáme ukázat, že se nebojíme důvěřovat Spasiteli v temnotě stejně jako ve světle?

Naděje na brzký Kristův příchod

Ježíš tě miluje. Když někdy na tvou duši přijdou zkoušky – a ony jistě přijdou – musí tě Bůh často najít, jak se modlíš. Nepřítel ti sice možná bude říkat, že tě Bůh neuslyší. Ty však musíš důvěřovat jeho zaslíbením, že Bůh slyší modlitbu zkroušeného. Nech svoji kajičnost stále vystupovat k Ježíši. Věř, že tě slyší a zachrání tě z každé zkoušky a pokušení. Apoštol říká: „...aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.“ (1 Pt 1,7)

(Signs of the Times, 17. března 1890)

Příchod Pána pánů byl ve všech dobách nadějí jeho věrných následovníků. Slib, že opět přijde, který Spasitel dal při loučení na Olivové hoře, byl pro učedníky příslibem skvělé budoucnosti; dávalo jim to radost a naději, kterou jim nemohly vzít ani těžkosti a strádání. V dobách

útlaku a perzekuce byl „příchod velkého Boha a našeho Spasitele blaženou nadějí“.

Na ostrově Patmos slyšel milovaný učedník Pána Ježíše slib: „Ano, přijdu brzy.“ Jeho toužebná odpověď vyjádřila to, za co se modlí církev během celého svého pozemského putování: „Amen, přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20)

(Velké drama věků, str. 203)

Otázky k zamyšlení

1. E. G. Whiteová napsala: „Každá naděje na spasení bez Krista je marná.“ Jak je důležitá tato věta pro tebe? A jak je důležitá pro církev?
2. Co chce říci tato přednáška těm, kteří se cítí být soběstační a spravedliví? A co těm,

kteří žijí s pocitem chronické nehodnosti? Jaký postoj je správný?

3. Ovlivňuje nějak tvůj život poselství o druhém příchodu Ježíše Krista? Jak konkrétně prožíváš toto očekávání?

Ellen G. Whiteová

*Ellen G. Whiteová
byla jedním
z průkopníků Církve
adventistů sedmého
dne. Její dílo je mezi
adventisty vnímáno
jako prorocký hlas.*

CESTA NADĚJE

Přednášky modlitebního týdne 2006

Technická redakce
Vydal Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, Praha 6
Vydání první, Praha 2006
Vytiskl Alfaprint, s. r. o.
ISBN 80-7172-938-8

SLOVO ZÁVĚREM

Při svém osobním studiu jsem dospěl k přesvědčení, že Bible má tendenci definovat lidský život jako schopnost jednat, hýbat se. Proto je různým způsobem zdůrazňováno, že si můžeme zvolit tu správnou „stezku“ či „cestu“, po které půjdeme. Je cesta života a cesta smrti. My sami si vybíráme cestu, po které jdeme. Tato cesta určuje náš konečný cíl a způsob, jakým žijeme. Život je vskutku cesta.

Jako adventisté jsme lidé v pohybu. Směřujeme k určitému cíli. Tím je návrat Ježíše Krista a ustanovení jeho království. My víme, kam směřujeme! Jsme stejně jako Izraelci, kteří opustili Egypt, na cestě naděje. Je to ta nejlepší cesta pro beznadějně, ustrašené a dezorientované lidi na tomto světě.

Cestujeme ve světle, protože očekáváme brzké naplnění naší naděje. Domov je velmi blízko. Naše cesta je charakterizována nadějí. Není to jen očekávání, ale i to, co konkrétně obohacuje naše životy. Naše naděje má přímý vliv na kvalitu našeho života. Posiluje nás, když na cestě musíme přejít obtížný terén. Dává nám schopnost čelit budoucnosti beze strachu z nejistoty a dezorientace.

My, stejně jako prvoapoštolská církev, máme živou naději, která naplňuje naše životy smyslem a radostí. Jdeme po cestě naděje. Měli bychom rozumět tomu, co to znamená. Tento rok přednášky modlitebního týdne zkoumají podstatu a význam naší cesty naděje. Na příkladech životů Evy, Mojžíše, Rachab, Daniela, Marie, Pavla, Jana a Ježíše si můžeme ukázat, jak oni prožívali svou cestu naděje.

Naše naděje je darem od Boha. Je tak důležitá, že stojí za to ji přijmout, modlit se za ni a kázat ji. Ano, kázat ji! Ať zní z našich kazatelen, že náš Spasitel brzy přijde.

Milost Boží buď s vámi, moji společníci na cestě naděje.

*Jan Paulsen
je předsedou
Generální konference
Církve adventistů
sedmého dne.*

GRACE ŽIVĚLIVE

Objednejte si DVD se záznamem worship vystoupení

skupiny **GRACE** z Hradce Králové na:

<http://shop.awrstudio.cz/>

AWR studio, s. r. o., Peroutkova 57, 150 00 Praha 5 - Smíchov
shop@awrstudio.cz

 AWR
studio

Skupina GRACE z Hradce Králové zpívá hudební styl worship, který patří k populárním stylům moderní křesťanské hudby jak v USA, tak i v Evropě, a to u křesťanů bez rozdílu církevní příslušnosti. DVD skupiny GRACE je v České republice svým rozsahem ojedinělý televizní projekt tohoto hudebního žánru.